

ή περιβολή, τὰ ὅπλα καὶ ἄλλα ἐξαρτήματα, πάντα ἦσαν κεχρωματισμένα. Ἐνταῦθα τῶν χρωμάτων ἰδίᾳ δὲ τὰ κυανὰ καὶ τὰ ἐρυθρὰ διεισέτησαν ἐν μέρει μοναδικὴν ζωηρότητα. Εἰσέτι διασώζει ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τὴν ἐντύπωσιν λεπτοῦ χρωματισμοῦ, μεταξὺ τοῦ ροδίνου καὶ τοῦ κινναβάρους, ὅπερ, ἐν μιᾷ τῶν θεραπευτικῶν σκηνῶν στολίζει διὰ τοῦ ἄνθους αὐτοῦ μανθῶνα, τεθειμένον ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἐνὸς τῶν προσώπων. Ἄλλ' οὐχὶ ἐνταῦθα μόνον ἔγκειται ἡ μόνη ἀξία τοῦ ἔργου. Ὁ γλύπτης, ὅστις κατήρτισε τὰς παραστάσεις ταύτας εἶχε σπανίαν ἐφευρετικότητά· οὐδὲν ποικιλλότερον τῆς διατάξεως τῶν ὁμίλων αὐτῶν. Αἱ κινήσεις τῶν μορφῶν τούτων ἐνέχουσι πῦρ, ἐλευθερίαν, προδίδουσιν τόλμην, μὴ χωροῦσαν ὅμως μέχρι τοῦ ὑπερβολικοῦ. Καὶ ὑπὸ ἄλλας ἐπόψεις τὸ αὐτὸ παρατηρεῖται, ὡς ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ σχήματος π. χ. ὅπερ καίπερ νέον πολὺν ἐνέχει τὸν πλοῦτον ἐν τῇ ἀπλότητι. Ἐν ταῖς παραστάσεσιν ἀνακαλύπτεται βαιθεῖα ἐπίγνωσης τῆς ζωῆς εἰκόνας, τεθειμένη εἰς χρῆσιν πλουσίας καὶ λαμπρᾶς φαντασίας· οὕτως οὐχὶ ἄνευ ἐκπλήξεως παρατηρεῖται ἐπὶ μιᾷ τῶν παρειῶν παρὰστάσις τόσοῦ δυσάρεστος οἷα ἡ λέοντος, ἐμβαλλόντος τοὺς ὄνυχας αὐτοῦ ἐπὶ τῶν νώτων ἵππου· τούναντίον ἡ ἔλαφος εἶναι πιστὴ ἀπομίμῃσις τοῦ πρωτοτύπου καὶ τοῦτο δίδει ὁ γλύπτης οὐδέποτε εἶδε λέοντα, ριπτόμενον ἐπὶ τῆς λείας αὐτοῦ, ἐνῷ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον παρετήρησαν καὶ εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τοῦτο ἀπετύπωσε μετ' εἰλικρινοῦς ζωηρότητος· κέχτηται πλέον τὴν ναλακίτησιν αὐτῆς πραγματικότητος καὶ ἀρύεται ἐκ ταύτης λαμπρὰν ἔμπνευσιν. Ἐν τῇ μέλῃ τοῦ ἱππικοῦ τὸ ἔλαφος εἶναι ὀλόκληρον ἐστρωμένον διὰ πτωμάτων· μεταξὺ τῶν ἐξηπλωμένων καὶ τεταμμένων βραχίωνων, δύο ἢ τρεῖς κεφαλαὶ νεκρῶν ἀνατρέπονται ἐπὶ τοῦ βάρους, ἔχουσαι ἀνοικτὸν τὸ στόμα μεθ' ὅλης τῆς φρίκης τοῦ τελευταίου στεναγμοῦ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΜΕΤΖΓΚΕΡ.

Ὁ ἱατρός, εἰς τὴν διὰ προστριβῆς θεραπείαν τοῦ ὁποίου πλεῖστοι ὅσοι μὲν καθ' ἡμέραν ἐν Βιησβάδεν ὑποβάλλονται καὶ τὴν ἱατρικὴν ἀρωγὴν τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὴ ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας ἐπεκαλέσθη, ἔφ' ἱκανὸν ἐν Βιησβάδεν ἄλλοτε πρὸς τοῦτο παραμείνανσα, ὁ ἱατρός τέλος ὃν πρὸ ὀλίγου ἔτι ἡ τσαρίνα εἰς Πετρούπολιν μετεκαλέσατο, ἐπίσης εἰς τὴν διὰ προστριβῆς θεραπείαν τὴν ἀνάκτησιν τῆς υγιείας αὐτῆς ἀναζητήσασα, ἣν ὁ διάσημος δόκτωρ Μέτζγκερ, διαμείνων ἐν Βιησβάδεν, ὁλλανδὸς τὴν καταγωγὴν καὶ ἔχων περίεργον ἱστορίαν, ἣν δι' ὀλίγων ἐν τοῖς κατωτέρω συνοψίζομεν.

Ὁ ἱατρός, εἰς ὃν ἡ τσαρίνα ἐπεδείξατο τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῆς καὶ ὅστις ἐφάνη ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης ταύτης, δὲν εἶναι ἐκ τῶν συνήθων· ὁ ἱατρός Μέτζγκερ ἦτο ἀρχαῖος ὑπάλληλος κρεωπώλου, μυηθεὶς εἰς τὴν γνῶσιν τῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀνατομίας διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ζώων, ἅπερ ἔσφαζε καὶ ἐπώλει. Ἰδίᾳ λεπτεπιλέπτως καὶ ἀκριβῶς ἐμελέτησε τὴν λειτουργίαν τῶν μυῶνων καὶ ἄνευ σχεδὸν μεταβατικῆς τιнос παρεμβολῆς μετήγαγεν ἐκ τῶν ζώων εἰς τοὺς ὁμοίους αὐτῷ τὸ προϊόν τῶν εὐφυῶν αὐτοῦ σημειώσεων.

Αἱ ἀρχαὶ τοῦ σταδίου αὐτοῦ ἦσαν ὅμοιαι πρὸς τὰς ἀρχὰς πάντων τῶν ὁμοίων αὐτῷ· προφανῶς τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ ἐξήσκει ἄνευ διπλώματος ἐν τοῖς ἀμέσως περὶ αὐτὸν εὐρισκομένοις. Ἄλλ' ἀπροσδόκητοι θεράπαι· ἐπερρωσάν τὴν ψήμην αὐτοῦ, ἐπεκταθεῖσαν ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ἀνωτάτων. Ὁ Μέτζγκερ ἡδύνατο νὰ μείνῃ πρακτικὸς ἢ ἐμπειρικὸς ἱατρός βοῶν ἅμα καὶ ἀνθρωπίνων ὄντων, εἶδος θηριώδους καὶ μυοθηριώδους μάχου ἐνσπεύροντος τρόμον καὶ προσελκύοντος ἐν ταύτῃ· ἀλλὰ δὲν ἠθέλησεν. Ἐκείνητο μεγάλῃν δραστηριότητα καὶ θαυμασίαν ἐγγίνοιαν, ἵνα μὴ εὐρίσκηται δὲ ἐν ἐναντιώσει πρὸς τοὺς κειμένους νόμους ὁ ὑπάλληλος κρεωπώλης ἐσπούδασε τὴν ἱατρικὴν. Ἀποφοιτήσας ἡδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ ἐξακτῇ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ μετὰ πάσης ἀσφαλείας καὶ δυνάμει τοῦ ἱατρικοῦ αὐτοῦ πτυχίου! Δὲν ὤφειλεν ὅμως

ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς διὰ προστριβῆς θεραπείας, ἣν ἰδιαζόντως ἐμελέτησε, καθόσον ἡσθάνετο ὅτι ἐκεῖ ἔτιενεν ἡ κλίσιν αὐτοῦ. Καὶ ἐπέτυχεν τάνυν ἡ πελατεία αὐτοῦ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν κατωτέρων ἅμα καὶ τῶν διασημοτέρων προσώπων.

Διότι ὁ Μέτζγκερ ἔλαβε φυσιογνωμίαν εὐεργετικοῦ ἱατροῦ. Οὐδένα ἀπέφευγεν, ἀλλὰ δὲν μετέβαινε καὶ πρὸς πᾶν πρόσωπον, ὅφ' οὗ προσεκαλεῖτο. Ἐγνώρισεν εἰς τοὺς ἐπιστήμους τοῦ κόσμου τούτου, ὅτι δὲν θὰ ἐτάρασσε τὴν ἀνάπαυσιν αὐτοῦ. Ὁ ἱατρός Μέτζγκερ θὰ μείνῃ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ τῇ . . . Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας, οἱ πρίγκηπες, αἱ πρίγκηπισσαι, αἱ εἰς τὴν θεραπείαν αὐτοῦ ὑποβληθεῖσαν, ἠναγκάσθησαν νὰ μεταβῶσι παρ' αὐτῷ. Ὁ Μέτζγκερ ἐποιήσατο ἐξαίρεσιν μόνον διὰ τὸν πάπαν, ὅστις εὕρηται ὡς ἐν αἰχμαλωσίᾳ ἐν τῷ Βατικανῷ. Μετέβη λοιπὸν εἰς Ρώμην.

Πρὸς τοῦτοις ἐσχάτως καὶ διὰ τὴν τσαρίναν ἐποιήσατο ἐξαίρεσιν, καθόσον μετέβη καὶ εἰς Πετρούπολιν· τοῦτο ἀποδείκνυσιν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκάρμθη κατὰ τι. Τοῦτο εἶναι ἀποτέλεσμα διανοητικῆς προστριβῆς.

Ὁ Μέτζγκερ δὲν παρέχει τὰς ἱατρικὰς αὐτοῦ συμβουλὰς ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ οἴκῳ. Οἱ πελάται αὐτοῦ, ἐκ πασῶν τῶν γωνιῶν τοῦ κόσμου προερχόμενοι, συνηθροίζοντο πρὸ τινῶν ἐτῶν ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ Amstel-Hôtel, ὅ τινι πολλῶν ὠφελιμμάτων πρόξενος ἐγένετο. Οἱ ἀσθενεῖς προσήρχοντο αὐτῷ κατὰ σειρὰν καὶ διαμείνοντες ἐπὶ τινα λεπτὰ ὑπεβάλλοντο εἰς τὴν μερικὴν διὰ προστριβῆς θεραπείαν, ἥς ἀνάγκην εἶχον καὶ ἥς τὴν ἐπιτυχίαν ἐξύμουν. Παρὰ πάντων δὲ μεγάλων τε καὶ μικρῶν τὰς αὐτὰς ἐλάμβανεν ἀμοιβάς.

Πρόδηλον ὅτι μετὰ τῶν ἐπιτυχιῶν αὐτοῦ μετέτρεψε καὶ τὰς ἰδίας αὐτοῦ συνηθείας. Συχνότερον ἤδη ἀπέρχεται εἰς ἐπισκέψεις ἀσθενῶν.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

Ἐνῷ ἤδη ἀνερχομένη εἰς τὰ λίκνα μεμακρυσμένα προηγούμενα ἐσκέπτετο ταῦτα μετ' ἐπιμονῆς, ἥτις ἐδίδεν αὐτῇ ἐπιθυμίαν νὰ κλαύσῃ, φωνὴ ὀλίγον βραχνή, ἀλλ' ἱκανῶς σθεναρά, ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα αὐτῆς.

— Μαμά, ὑπεσχέθην εἰς τὸν πατέρα μου νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω πλέον ἀλλ' ἢ μόνον ὅταν μὲ διατάξετε· θέλετε νὰ μείνω ὀλίγον μαζὶ σᾶς; Ὁ πατὴρ μου μὲ εἶπεν ὅτι σᾶς ἀφίνει εἰς ἐμέ διὰ νὰ σᾶς περιποιηθῶ.

Ὁ Ἐδμόνδος ἐπλησίασεν αὐτήν, ἥτις τὸν παρετήρει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα βαρεῖς, τὴν κεφαλὴν καίουσαν καὶ σκεπτομένη ὅτι ἡ φωνὴ ἐκεῖνη τοῦ παιδός, ἣν ρανὶς ὕδατος διὰ τὴν δίψαν της.

— Καί, ἔξυρετε μαμά; εἰμποροῦμε νὰ φιληθοῦμε ἡμεῖς οἱ δύο, μόνον ἐγὼ εἰμπορῶ τώρα νὰ σᾶς φιλήσω.

Καὶ ἡσπάζθη πυρετωδῶς τὴν Ὀδίλιν ἐπὶ τῆς μιᾶς παρειᾶς.

— Ἐνθυμείσθε ὅταν ἤμην πολὺ ἀρρωστος καὶ μὲ εἶχετε φιλήσει;

— Τὸ ἐνθυμείσαι; ἐψιθύρισεν ἡ νεαρά γυνή, ἡττηθεῖσα ἐκ τῆς ἀναμνήσεως ἐκεῖνης.

— Ναι! Εἶναι παράδοξον. Ἐλησμόνησα σχεδὸν ὅλα τὰ ἄλλα καὶ μόνον τοῦτο ἐνθυμοῦμαι καλῶς, τότε ὅμως δὲν σᾶς ἐγνώριζα καὶ ἐνόμιζα ὅτι ἦτο ἡ μαμά.

Ἐπὶ στιγμὴν ἔστη σοβαρώτατος εἰτα δὲ ἐξηκολούθησεν.

— Ἡ ἀληθὴς μήτηρ μου, πιστεύω ὅτι εἶναι πολὺ νύχαριστημένη ἐκεῖ ἐπάνω, διότι εἰσθε πρᾶγματι ἡ δευτέρα μήτηρ μου!

— Πήγαινε παιδί μου, εἶπεν ἡ Ὀδίλη σφίγγουσα τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Ὁ Ζαφφέ, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας ἰστάμενος ἀπήγαγε τὸν παῖδα, ἡ δὲ Ὀδύλη ἐκλαυσεν ἐφ' ὅσον εἶχε δάκρυα.

Ἡ ἀσθένεια αὐτῆς ὑπῆρξε μικρᾶς διαρκείας καὶ ἐλαφρᾶ. Μεθ' ὅλην τὴν μεγάλην νευρικὴν ἐξασθένεισιν, ἥτις προηγήθη αὐτῆς, ἡ ἐσωτερικὴ χαρὰ καὶ ἡ ζωηρὰ ἐπιθυμία νὰ ζήσῃ, τὸσον ἰσχυραὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεαρᾶς γυναικός, ὑπῆρξαν ἰσχυροὶ ἐπικουροὶ τῆς ἰσχυρᾶς αὐτῆς κρᾶσεως. Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας ἡ Ὀδύλη προσεκάλεσε τὸν σύζυγον παρ' ἑαυτῇ καὶ ἡδυνήθη νὰ ἴδῃ περίξ αὐτῆς ἀπασαν τὴν οἰκογένειαν ζωηρὰν ἐν τῇ πρὸς αὐτὴν ἀγάπῃ καὶ εὐγνωμοσύνῃ.

— Ποῦ εἶναι ἡ Ὑβελίνη; ἠρώτησεν αἴφνης ἡ Ὀδύλη.

— Μὴ με ὁμιλῇτε περὶ τῆς κυρίας Ρουβεραι! ἀνέκραξεν ἡ κ. Βρίς. Εἶμαι ἡ φίλη τῆς ἀπὸ τεσσαρακονταετίας, οὐδέποτε ὅμως εἶδον παρομοίαν γυναῖκα. Ἐνόσῳ διήρκει ἡ ἀσθένεια τοῦ Ἐδμόνδου ἐστέλλε καὶ ἐμάνθανεν εἰδήσεις εἰς ἓνα λειβάδι.

— Εἰς ἓνα λειβάδι; ἠρώτησεν ὁ Ριχάρδος.

— Μάλιστα, ἐνὸς γείτονος, διότι δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας τῆς νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν οἰκίαν μας, τὸσον ἐφοβείτο μὴ κολλήσῃ ἡ ἀσθένεια! Εἶχεν ἐκλέξει ἓνα λειβάδι εἰς τὸ μισὸ δρόμο καὶ μὴ ἀνῆκον εἰς ἡμᾶς!

Ὅλοι ἐγέλων, πλὴν τῆς κ. Βρίς, ἥτις ἦτο ὀφθαλμοφανῶς ὀργισμένη.

— Ἡρνήθη νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ἰδῶ τὴν κόρην μου, εἶπεν ὁ Ριχάρδος, διότι εἶχον ἔλθει ἐδῶ.

— Παπᾶκη, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, τὸν προσεχῇ χειμῶνα, ὅταν θὰ εἴμεθα ὅλοι μαζὴ εἰς τὸ Παρίσι, δὲν θὰ πάρῃς καὶ τὴν Ὑβελίνην;

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ριχάρδου ἐσκυθρόπασε.

— Θὰ κουρασθῇτε πολὺ, εἶπεν ἡ κ. Βρίς. Ἀπὸ τεσσαρακονταετίας γνωρίζω τὴν κ. Ρουβεραι καὶ πάντοτε ἦτο πεισματάρικα. Μία γιαιγιά, ὡς ἐγώ, παραιτεῖται εὐκολὰ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς καὶ ἔρχεται νὰ κατοικήσῃ σὲ μιὰ κάμαρα τοῦ σπητιοῦ σας! Ἡ κυρία Ρουβεραι ὅμως... δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε ποτέ!

— Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐγὼ δὲν θὰ ἔχω ἀδελφὴν καὶ ὁ παπᾶκης δὲν θὰ ἔχῃ ποτέ κόρην! ἐψιθύρισεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Θὰ κάμωμεν τὸ καλλίτερον, παιδί μου, εἶπεν ἡ Ὀδύλη ἀσπαζομένη αὐτόν.

XIII.

Αἱ πύλαι τοῦ ναοῦ τῆς Μαγδαληνῆς ἀνεώγησαν ὀρθάνοικοι καὶ οἱ ἥχοι τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου ἠκούσθησαν ἔξω ὡς τρικυμία ἀρμονίας, περατομένης τῆς πρώτης λειτουργίας. Ἦτο πέμπτη ἡμέρα τοῦ μηνὸς μαΐου, τὸσον γελοέντος, τὸσον φλογεροῦ, ὥστε τὰ θάλαππα τοῦ ἰουνίου ὑπελείποντο αὐτοῦ. Αἱ ἠνθισμέναι καστανέαι τῆς πλατείας ὁμοιάζον ὡς ὑπερμεγέθεις ἀνθοδέσμαί προετοιμασθεῖσαι ἐπὶ τῇ ἐορτῇ· πλήθη γυναικῶν, κομφῶς ἐνδεδυμένων, ἴστατο ἐπὶ τῶν βαθμίδων σκιαζόμεναι ὑπὸ ἀλεξήλια διαφόρων χρωμάτων· κῆτω, ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ὁμάς ἀνδρῶν, ἐξ ὧν τῶν κοινωνικῶν τάξεων, παρετήρουν μετὰ συμπαθείας τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ, οἱ δὲ ἀνερχόμενοι τὴν βασιλικὴν ὁδὸν καὶ προερχόμενοι ἐκ τῆς πλατείας τῆς Ὁμονοίας κατὰ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην ἡμέραν, ἔβλεπον, ἐν τῷ βῆθει τοῦ σκοτεινοῦ ναοῦ, τὸ θυσιαστήριον ἀπαστράπτον ἐκ φώτων καὶ κεκαλυμμένον κατὰ γράμμα ἐκ λευκῶν ἀνθῶν τοῦ μαΐου, τοῦ μηνὸς τούτου τῆς Παρθένου.

Φωναὶ λεπτὰ παίδων ἐψαλλον ἄσμα συνοδευόμεναι ἡσύχως ὑπὸ τοῦ μουσικοῦ ὀργάνου. Εἶτα ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ τάπητος, ἐστρωμένου ὡς καὶ κατὰ τὴν ὥραν γάμων, προσήλθον κατὰ μακρὰς γραμμὰς οἱ παῖδες καὶ τὰ κοράσια οἱ μέλλοντες νὰ κοινωνήσωσι τῶν ἀρχάντων μυστηρίων. Αἴφνης, ὡσεὶ μέγα σμήνος κύκνων ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ναοῦ, πλῆθος λευκῶν πέπλων καὶ λεπτῶν μεταξωτῶν ἐνδυμάτων ἐπεφάνη.

Ἐνῷ τὸ μουσικὸν ὄργανον ἐξέβαλλε τοὺς τελευταίους αὐτοῦ

ἤχους, οἱ ὅποιοι ἔθετον εἰς τρομώδη κίνησιν τὰς στήλας τῆς πύλης, οἱ λευκοὶ πέπλοι, αἱ ζῶναι καὶ αἱ ἐσθῆτες, κινούμεναι ὑπὸ γλυκείας αὔρας τοῦ μαΐου, ἐξεχύθησαν εἰς τὴν πλατείαν, πᾶσαι δὲ αἱ ἐκεῖ γυναῖκες, μητέρες καὶ μή, ἐχαιρέτισαν διὰ μειδίαματος τὰς κορασίδας, αἰτίνες διήρχοντο σοβαραὶ περικυκλούμεναι ὑπὸ τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν.

Ἡ Ὑβελίνη μετὰ τῆς κυρίας Δουβεραι ἀνῆλθον εἰς ἀμαξάν ἀναμένουσαν αὐτάς. Μικρὰ κορασίς, ἐκ τῶν μετασχουσῶν τῆς ἐορτῆς, φέρουσα ἐσθῆτα εὐθηνήν, πρὶν ἢ ἀπέλθῃ μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς φερούσης σκούφον ἐκ λευκοῦ λινοῦ, παρετήρησεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν οὐχὶ ἄνευ ἐνδομύχου ἐπιθυμίας καὶ ζηλίας, τὴν πλουσίαν κορασίδα, φέρουσαν τὴν αὐτὴν μὲν ὡς πρὸς τὸ χρῶμα οὐχὶ ὅμως καὶ ὡς πρὸς τὴν ποιότητα ἐσθῆτα. Εἶτα, ἐνθυμηθεῖσα ὅτι ἐν παραπλησίᾳ ἡμέρᾳ πάντες οἱ εἰς τὴν ἐορτὴν προσερχόμενοι παῖδες εἰσὶν ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί, ἡ πτωχὴ κορασίς προσεμειδίασε θελκτικῶς τὴν πλουσίαν.

Ἡ Ὑβελίνη ἐκπλαγεῖσα ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν. Ἡ πτωχὴ κόρη ἦν δύσμορφος, κηλίδες ἐρυθραὶ ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπον αὐτῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ ὅμως ἦσαν τὸσον καλοὶ. Τὸ δὲ μειδίωμα τοῦ πλατέος ἐκείνου στόματος τοιαύτην ἐξέφραζεν ἀγαθότητα, ὥστε ἡ νέα ἀριστοκράτις ἀνταπέδωκε τὸ μειδίωμα διὰ τῶν λεπτῶν αὐτῆς χειλῶν. Ἡ ἀμαξά ἤρξατο κινουμένη, ἡ δὲ Ὑβελίνη ἐκλινεν ὀλίγον πρὸς τὰ ἔξω ὑπὸ ἄλλης ιδέας ἀσπασχολουμένη.

— Κάθησε λοιπὸν ἡσυχῇ, εἶπεν ἡ κ. Ρουβεραι. Εἶσαι ἄτακτος.

— Παρατηροῦσα διὰ νὰ ἴδω ποῦ ἐπῆγε ἡ γιαιγιά Βρίς καὶ ἡ κ. Ριχάρδου, ἀπήτησεν ἡ Ὑβελίνη ὑπακούουσα· θαρρῶ πῶς ἐμβήκαν εἰς τὸ ἀμάξι μαζὴ μὲ τὸν πατέρα καὶ τὸν Ἐδμόνδον.

— Ἐχεις καιρὸν νὰ τὰς ἰδῇς κατόπιν, εἶπεν ἡ προμήτωρ μετὰ τῆς λεπτῆς ἐκείνης εἰρωνείας μετ' ἧς ὁμίλει περὶ τῆς γράας φίλης αὐτῆς ἀφ' οὗτο «ἐκατηχῆθη» ὡς ἔλεγεν.

Ἡ κ. Ρουβεραι, καθ' ἑαυτὴν ἰδιαιτέρως ἐκατηγόρει τῆς κ. Βρίς διότι «τὰ γύρισε» κατὰ τὴν χυδαίαν φράσιν, ἣν μετεχειρίζετο. Ταύτην τὴν χυδαίαν φράσιν μετεχειρίσθη τοῦλάχιστον ὁ Ζαφφέ ὅταν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου συνδιελέχθη μετὰ τοῦ Ριχάρδου κατὰ τὰς σπανίας ἐκείνας περιστάσεις καθ' ἃς διὰ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ δὲν ἐποίειτο χρῆσιν τοῦ τρίτου προσώπου.

— Ἡ κ. Ρουβεραι εἶναι ὀργισμένη κατὰ τῆς κ. Βρίς, εἶπεν εἰπεὶ ὁ παράδοχος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, διότι τώρα ἀγαπᾷ τὴν κ. Ριχάρδου. Ἡ κ. Ρουβεραι μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἶπεν εἰπεὶ ὅτι αὐτὸ ἦτο ἥττα. Ἐγώ, βεβαίως δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ἐκφράσω γνώμην ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου, νομίζω ὅμως ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀτιμία ὅταν ἀπατᾶται τις, καὶ πρὸ πάντων ὅτι δὲν διαπράττει κακὸν ὅταν ἐννοῇ ὅτι ἠπατήθη. Βεβαίως δὲν θὰ τολμήσω νὰ εἶπω ὅτι ἡ κ. Βρίς εἶχεν ἄλλοτε ἄδικον, διότι θὰ ἦτο ἔλλειψις σεβασμοῦ ἐκ μέρους μου πρὸς αὐτήν, πιστεύω ὅμως ὅτι ὁ κύριος δὲν θὰ μὲ ἀντικρούσῃ ἐὰν διαβεβαιώσω ὅτι ἡ μήτηρ του νῦν ἔχει πλείοτερον δίκαιον ἢ πρότερον. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν κ. Βρίς, εἶναι φανερόν ὅτι δὲν μὲ ἐκμυστηρεύεται, μιᾷ ὅμως τῶν ἡμερῶν ὅτε ἦτο παρωργισμένη ὁμιλοῦσα περὶ τῆς κ. Ρουβεραι εἶπεν· «Ζαφφέ, οὐδέποτε θὰ τῇ συγχωρήσω ὅτι κατὰ τὴν ἀσθένειαν τοῦ Ἐδμόνδου ἐλάμβανεν εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ ἐν τινὶ λειβαδίῳ!»

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθὴς αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ λειβαδιοῦ; ἠρώτησεν ὁ Ριχάρδος χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ καταπνίξῃ μειδίωμα.

— Πῶς; ἐρωτᾷτε ἐὰν εἶναι ἀληθὴς; Ἐπῆγα μόνος μου διὰ νὰ ἰδῶ! Τὸ λειβάδι δὲν ἦτο ἐκτεταμένον· λοιπὸν ὁ ὑπηρέτης τῆς κ. Ρουβεραι ἴστατο ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ φράκτου καὶ ἐγὼ ἐκ τοῦ ἄλλου καὶ φωνάζοντες ἐδίδομεν καὶ ἐλαμβάνομεν εἰδήσεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ὁ Ζαφφέ ἐσχημάτισε περὶ τὸ στόμα διὰ τῶν δύο χειρῶν τοῦ εἶδος σάλπιγγος καὶ εἶτα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος δυσαρρεσκείας. Κατὰ βῆθος ὁ φιλόσοφος ἐκεῖνος ἔπαυε νὰ ᾄδει τοιοῦτος ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ τῆς κ. Ρουβεραι.

Ὁ Ριχάρδος ἐμειδίασεν ἀσυναίσθητως καὶ εἶτα ἐβυθίσθη εἰς μελαγχολίαν.

Ἐκτοτε παρήλθον ἔτη, τὰ αἰσθήματα ὅμως ἔμειναν τὰ αὐτά, ἐν τούτοις κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν ἐπίσημον καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἐκοινώνησεν ἡ Ὑβελίνη, ἡ κ. Ρουβεραὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποποιήθῃ πρόσκλησιν ὅπως γευματίσῃ παρὰ τῷ Ριχάρδῳ.

Ὅταν ἡ κορασίς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν πάλλευκος καὶ ἔλαφρόν μετὰ τῆς ὥραιας καὶ οὐλῆς αὐτῆς κόμης, ἥς οἱ βόστρυχοι διεξέφευγον τοῦ λευκοῦ ἐκ λεπτοτάτου ὑφάσματος σκούφου, ὃν ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὁμοίαζεν ὡς ἀνθοδέσμη κατεσκευασμένη ἐκ σφαιρῶν χιόνος. Ἐφερε μετ' αὐτῆς τὸ ἔαρ, τὴν δρόσον, τὴν χάριν.

Ἡ Ὀδὶλη δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀναστενάζῃ. Δὲν ἦτο ἀδίκον νὰ μὴ ἔχῃ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς τὴν ὥραιαν ἐκείνην προσωποποιήσιν τῆς εὐτυχοῦς παιδικῆς ἡλικίας; Ὁ Ἐδμόνδος ἀπέβη ὁ υἱὸς αὐτῆς, ἄνευ ἐπιφυλάξεων καὶ ἀνεπιστρεπτεί. Ἐάν ὅμως ἠδύνατο νὰ ἔχῃ παρ' αὐτῷ καὶ τὴν θελκτικὴν ἐκείνην κόρην, οἶαν θὰ εἶχε χαρὸν!

Μετ' ὀλίγον οἱ πάντες ἐκάθηντο περὶ τὴν τράπεζαν, ὁ μάγειρος ἐξήντησε τὴν τέχνην αὐτοῦ ὅπως τιμῇσιν τὴν δεσποινίδα καὶ παρὰ πᾶσιν ἐπρυτάνευεν ἡ χαρὰ. Δὲν εἶχον ἀλλάξει οὔτε οἱ μὲν οὔτε οἱ δέ, πλὴν τοῦ Ἐδμόνδου, ἐκ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Ριχάρδος μετὰ τῆς συζύγου του, νεόγαμος, εὐρέθη ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἡ ἀσθένεια δὲν εἶχε καταλίπει ἔχνη ὁρατὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ὀδὶλης, ἡ ἔκφρασις ὅμως τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης φυσιογνωμίας ἀπέβη σοβαρώτερα καὶ θωπευτικώτερα ἐν ταύτῳ, ἠσθάνετό τις δὲ ὅτι οἱ βραχίονες αὐτῆς κατέστησαν εὐτραφέστεροι πιέζοντες ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ. Αἱ ξηραὶ καὶ τυπικαὶ πὺς χειρονομίαι κατὰ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς προηγουμένως, ἠπλοποιήθησαν ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς μητροσύνης.

Τὸ πρόσωπον ὅμως ἔφερε ριτίδας, μαρτυρούσας τὴν ὑπαρξίν μεριμνῶν. Ἐκφρασις μεγάλη προσοχῆς, σχεδὸν ἀγάπης δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ στόματος, ἐκτὸς μόνον κατὰ τὰς στιγμὰς τοῦ μειδίσματος, οἱ δὲ πλήρεις ἀγαθότητος ὀφθαλμοὶ ἦσαν πὺς σκυθρωποί.

Ταῦτα προῆλθον ἐκ τοῦ ὅτι ὁ βίος τῆς Ὀδὶλης ὑπέστη σπουδαίαν ἀλλοίωσιν ἐκ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον ἠρνήθη οὗτος. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εὐτυχῆς οὖσα γυνὴ καὶ λατρευτὴ σύζυγος, δὲν ἐξῆσεν ἄλλ' ἢ μόνον διὰ τὸν σύζυγον. Ἐξαίφνης ὅμως εὗρε παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῆς τὸν μέγαν ἐκείνον παῖδα, ὡς τρίτον μεταξὺ αὐτῶν, περὶ πολλοῦ ποιοῦμενον τὴν ἀγάπην αὐτῶν, πρὸ πάντων τὴν τῆς Ὀδὶλης, τῆς ὁποίας, συνεπίει φυσικῆς ἐν τῇ ζωῇ ἐκείνῃ φύσει μεταβολῆς τῶν ιδεῶν, ἐπεθύμει νῦν νὰ ᾔναι τὸ μόνον ἀντικείμενον τῶν φροντίδων.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠναγκάσθη νὰ ἐπιβλέπῃ ἐαυτὴν πολὺ κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ παραδόξου τούτου μηνὸς τοῦ μέλιτος. Ἐάν τὴν ἐλαχίστην ἐδείκνυν ἡ Ὀδὶλη ἀγάπην πρὸς τινά, ἐάν ἐθώπευε ξένον παῖδα, ἔστω καὶ ἄκρῳ δακτύλῳ, ὁ Ἐδμόνδος κατελαμβάνετο ὑπὸ κρίσεων θλίψεως, μετὰ λύπης ὁμίλει περὶ τῆς πλάνης ἐν ἣ διατέλει ἀπὸ τοσοῦτων ἐτῶν, ἐμεγαλοποιεῖ τὰ σφάλματά του καὶ ἔκρινεν ἐαυτὸν, μέχρις ἀπελπισίας, ἀνάξιον τῆς τρυφερότητος καὶ ἀγάπης, ἥτις ἀπέβη αὐτῷ ἀναγκαιοτάτη πλέον.

Ὁ Ριχάρδος κατ' ἀρχὰς ἐσκυθρώπασε, διότι αἱ ἐπιδείξεις ἐκεῖναι ἐφαίνοντο αὐτῷ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκθαίνουσαι τοῦ μέτρου, ὥστε ἐνόμισεν αὐτὰς ἐπὶ στιγμὴν ἐπιπλάστους. Ἡ Ὀδὶλη μετὰ δυσχερείας ἠδυνήθη νὰ δώσῃ αὐτῷ νὰ κατανοήσῃ ὅτι ἐν ταῖς ἐπιδείξεσιν ἐκεῖναις ὧφειλε νὰ διαβλέπῃ τὴν ἐξωτερικευσὶν πλουσίας φύσεως καὶ περιπλάκου, ἐν ἐποχῇ μάλιστα ὅτε ὁ παῖς πρόκειται ν' ἀποβῇ ἄνθρωπος, ὅτε δι' ἐαυτὸν ἔτι εἶναι κόσμος ἄγνωστος. Οὕτω λοιπὸν ἐπέμεινε λέγουσα ὅτι οὐχὶ διὰ τῆς αὐστηρότητος

ἀλλὰ διὰ τῆς πειθοῦς θὰ διεκανονίζετο ὁ ροὺς τοῦ ἀτάκτου τούτου χειμάρρου.

Ὁ πατὴρ ὑπεχώρησεν, οὐχὶ ἄνευ ἀντιστάσεως, εἰς τὰς σκέψεις τῆς δευτέρας μητρὸς, διότι εὗρεν αὐτὴν πάντοτε λίαν σώφρονα ἐν ταῖς συμβουλαῖς καὶ ἐν τῇ συμπεριφορᾷ αὐτῆς. Ὅμως ὁ μόνος φόβος τοῦ ἦτο μήπως νῦν φανῇ μεροληπτουσα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ἠναγκάσθη ὅμως νὰ μαρτυρήσῃ τὴν πλήρη ἰσότητά τῆς συζύγου του. Πολλὰκις ἐμεσολάβησεν ὑπὲρ τοῦ Ἐδμόνδου, ἡ μεσολάβησις ὅμως αὕτη ἦτο εἶδος καλοκάγαθίας καὶ συγγνώμης, οὐδέποτε δὲ ἐξωτερικευσίς ἀδυναμίας ἢ συγκαταβάσεως. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Ριχάρδος ἐσυνείθισε πλέον νὰ ἐπαναπαύηται ἐπὶ τῆς συζύγου του προκειμένων τῶν λεπτῶν φροντίδων τῆς ἀνατροφῆς τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὃν ἤδη διώκει ἐκείνη ὡς ἐβούλετο.

Ἐν τούτοις ἡ παραίτησις τῆς κ. Βρίς δὲν ἦτο πλήρης. Τὸ αἰκίνητον καὶ ζωηρὸν αὐτῆς πνεῦμα δὲν ἠδύνατο νὰ παραιτηθῇ ἐξ ὀλοκλήρου ζήτημα, ὅπερ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ὑπῆρξεν ἡ διακαὴς αὐτῆς ἐνασχόλησις. Συνεπίει ὅμως ἀλλαγῆς ιδεῶν ἥττον παραδόξου ἢ ὅσον ἐφαίνετο, τοῦ λοιποῦ, δικαιοῦσα πάντοτε τὴν Ὀδὶλην, παρετῆρει συνάμα τὰ πράγματα τοῦ ἐγγόνου αὐτῆς μετὰ λεπτότητος, ἣν καθίστα ὀξυδερκεστέραν ἀμυδρὰ ἐσωτερικὴ δυσἀρέσκεια.

Οὐδὲν θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀναγκάσῃ αὐτὴν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὰ σφάλματα ἐκεῖνα, μετὰ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ καὶ σπουδαιότερα καθιστάμενα τοῦ εἰδικοῦ αὐτῇ, ὡς προμήτορι, τρόπου τοῦ βλέπειν τὰ πράγματα, προήρχοντο ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῆς χαλαρᾶς ἐπιβλέψεως αὐτῆς. Κατ' αὐτὴν τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν οὕτω, πάντα δὲ τὰ σφάλματα καὶ αἱ πλάναι τοῦ παιδὸς προήρχοντο ἐκ τῆς ἀνυποτάκτου αὐτοῦ φύσεως, ἥτις ἦν καὶ πνεῦμα ἀντιλογίας.

Ὁ Ζαφφὲ ἤκουσεν αὐτῆς πολλάκις ἰσχυμένους ἄφωνος ὡς αἰγυπτιακὴ μούμια, ὁμοιάζων, κατὰ τὰ στιγμὰς ἐκεῖνας ἀπαρράλλετώς τῷ βασιλεῖ Σεσώστριδι τελευταίως ὑποβληθέντι εἰς τὴν κρίσιν τῶν εὐρωπαϊῶν ἀρχαιολόγων. Τὸ ὕψος ἐκεῖνο παρὰ τῷ ὑπηρέτῃ ἐσήμαινε βῆθος πνεύματος κατακρίσεως, ὅπερ, εὐτυχῶς, ἡ κ. Βρίς δὲν κατενόει. Ὁ Ζαφφὲ, κατὰ βῆθος, ἐγνώριζεν ἐντελῶς τὴν πηγὴν τῶν σφαλμάτων τοῦ Ἐδμόνδου, διότι εἶδεν αὐτὰ γεννώμενα καὶ ἀναπτυσσόμενα, ὑπῆρξεν ἄλλοτε θυμὰ ἢ μᾶλιν αὐτῶν, θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἐν ἀκριβείᾳ χρονομέτρου κατὰ ποίαν στιγμὴν ἀνεπτύχθη ἡ δεινὰ ἀδυναμία, ἥτις ἐάν ἀμέσως κατεπνίγετο θὰ ἐξηλείφετο νῦν καὶ ἥτις ἤδη προσελάμβανεν ἀνησυχητικὰς διαστάσεις.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς διὰ τὴν Ὑβελίνην ἑκαστος ἐσκέπτετο νὰ διασκεδάσῃ. Ἐν τούτοις ὁ Ἐδμόνδος εἶχε κατὰ νοῦν ιδεῶν, ἣν ἀπὸ μακροῦ ἔτρεφε καὶ συνεζήτει καὶ διὰ τὴν ἐξωτερικευσὶν τῆς ὁποίας ἐφάνη αὐτῷ κατὰλληλος ἡ περίστασις.

Μεταξὺ τῶν αἰτίων, δι' ἃ παρεπονείτο κατὰ τῶν πραγμάτων ἢ τῶν προσώπων εἶχεν, ἐν ὅλῳ ἰδιαίτερον ὡς πρὸς τὴν κ. Ρουβεραὶ.

— Εἶναι ἡ γιαιγὰ τῆς Ὑβελίνης, εἶχεν εἰπεῖ πολλάκις εἰς τὴν Ὀδὶλην, καὶ ὅχι ἡ ἰδική μου. Νομίζει ὅτι ἐγὼ τάχα δὲν εἶμαι δι' αὐτὴν τίποτε διότι ὁμοιάζω τὸν πατέρα! Ἡ ἄλλη ὅμως γιαιγὰ, ἡ Βρίς, εἶναι πλέον καλὴ εἰς τὰς σκέψεις τῆς. Δὲν λέγω ὅτι ἐνδομύχως δὲν με προτιμᾷ, κάμνει ὅμως πάντοτε εἰς τὴν Ὑβελίνην τὸσον ὥραϊα δῶρα ὅσον καὶ εἰς ἐμὲ καὶ τὴν φιλεῖ ἐπίσης ὅταν ᾔναι ἐδῶ. Ἡ ἀδελφὴ μου εἶναι πολὺ εὐτυχῆς διότι ἔχει δύο γιαιγὰς, ἐνῷ ἐγὼ ἔχω μόνον μίαν!

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.